

Sygnatura akt II C 252/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy w powództwa J. P. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego.

Sygnatura akt II C 252/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2015 powódka J. P. (1), wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S., a w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej wynikającej z polisy OC, o zasądzenie od (...) Spółki Cywilnej Jucha U. B. w Z., kwoty 22.000 złotych zadośćuczynienia, a także odsetek ustawowych liczonych od dnia wymagalności, tj. 19 marca 2012 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 4 lutego 2012 roku J. P. (1) w miejscowości Z. przy ul. (...), poślizgnęła się na zaśnieżonej i oblodzonej nawierzchni i upadła doznając obrażeń ciała. Wskazano, iż powódka doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem pęknięcia kości ciemieniowej, urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, stłuczenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia biodra prawego i stłuczenia uda prawego. Następstwem odniesionych obrażeń były dolegliwości bólowe powódki, zawroty głowy i ograniczenie ruchów skrętnych kręgosłupa. Pozwany, po zgłoszeniu szkody, przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i ostatecznie wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 13.000 złotych. Po przeprowadzeniu badania przez lekarzy orzeczników pozwanego u powódki orzeczono łącznie 16% trwałego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie strony powodowej żądana kwota stanowi adekwatną do rozmiaru szkody rekompensatę dla powódki.

(pozew k. 4-6)

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2015 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych opłaty od pozwu w całości i oddalił wniosek w pozostałym zakresie.

(postanowienie k. 30)

Postanowieniem (częściowym) z dnia 17 kwietnia 2015 roku Sąd odrzucił pozew w stosunku do pozwanego Spółki Cywilnej (...).

(postanowienie k. 31)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazano, iż ustalając wysokość kwoty zadośćuczynienia wypłaconej powódce w postępowaniu likwidacyjnym wzięto pod uwagę charakter obrażeń oraz cierpienie powódki, proces leczenia a także wyniki następstwa. Pozwana wskazała, iż powódka była badana przez lekarzy orzeczników, którzy ustalili łącznie uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 10%. W ocenie strony pozwanej, powódka nie udowodniła swoich roszczeń w zakresie wysokości doznanego uszczerbku. Pozwana kwestionowała także datę, od której powódka domaga się ustawowych odsetek od wskazanego przez nią roszczenia. W jej ocenie kwota bezsporna została wypłacona przez pozwaną, a nadto prawidłowo określono jej wysokość z uwzględnieniem zakresu urazów doznanych przez powódkę. Wskazano, iż gdy ustalenie wysokości świadczeń nastąpi w toku sporu, ustawowe odsetki mogą być wymagalne jedynie od daty wyrokowania. Podniesiono także, iż powódka zgłosiła szkodę 20 lutego 2012 roku, a więc należność stała się wymagalna dopiero 21 marca 2012 roku, czyli 30 dni od zgłoszenia szkody.

(odpowiedź na pozew k. 35-36)

W piśmie z dnia 3 lipca 2015 roku powódka sprostowała datę, od której domaga się zasądzenia odsetek od kwoty 22.000 złotych zadośćuczynienia wskazując, iż wnosi o naliczenie odsetek ustawowych od dnia 21 marca 2012 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie podniosła, iż nie kwestionuje wysokości orzeczonego trwałego uszczerbku na zdrowiu przez pozwaną. Wskazała, iż w toku postępowania likwidacyjnego wydano dwa orzeczenia, przez lekarza ortopedę, który ustalił uszczerbek na poziomie 7% i lekarza neurologa, który ustalił uszczerbek na poziomie 9%. Łącznie lekarze orzecznicy określili trwały uszczerbek na zdrowiu u powódki na poziomie 16%, zaś pozwana dokonała pomniejszenia jego wysokości do 10%.

(pismo k. 52-53)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy- k. 60-61)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2012 roku przy ul. (...) w miejscowości Z., J. P. (1) po wyjściu ze sklepu spożywczego poślizgnęła się na zaśnięzonej i oblodzonej nawierzchni i upadła doznając obrażeń ciała. Osobą odpowiedzialną za utrzymanie porządku była Jucha U. B., która posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Powódka zgłosiła szkodę i wystąpiła do pozwanej o wypłatę odszkodowania z tytułu OC. Pozwana co do zasady uznała roszczenia powódki.

(okoliczności bezsporne; także kopia polisy – w załączonych aktach szkodowych)

W wyniku wypadku powódka doznała stłuczenia ze skręceniem kręgosłupa szyjnego, którego następstwem był zespół bólowo – korzeniowy pourazowy kręgosłupa szyjnego; stłuczenia okolic biodra i uda prawego, którego następstwem była bolesność biodra, a szczególnie okolic uda prawego; stłuczenia głowy bez utraty świadomości, którego następstwem były okresowe bóle głowy.

(kopia orzeczenia k. 13-16, k. 17-20)

W toku postępowania likwidacyjnego powódka została przebadana przez lekarzy: ortopedę i neurologa, orzeczników (...) S.A. w S.. W orzeczeniu wydanym w dniu 10 kwietnia 2012 roku lekarz ortopeda orzekł, iż u powódki występuje trwały uszczerbek na zdrowiu w łącznej wysokości 7%, zgodnie z tabelą uszczerbków ubezpieczyciela, w tym 5% z uwagi na zespół bólowy – korzeniowy pourazowy, 1% z uwagi na bolesności i nieznaczne ograniczenie funkcji okolicy biodra a szczególnie na poziomie prawego uda, oraz 1% z uwagi na okresowe, pourazowe bóle głowy. W orzeczeniu wydanym w dniu 10 kwietnia 2012 roku lekarz neurolog orzekł, iż u powódki występuje trwały uszczerbek na zdrowiu

w łącznej wysokości 9%, zgodnie z tabelą uszczerbków ubezpieczyciela, w tym 4% z uwagi na pourazowe bóle i zawroty głowy oraz 5% z uwagi na zespół bólowy szyjny z ograniczeniem ruchów skrętnych i do przodu, po urazie skrętnym.

(kopia orzeczenia k. 13-16, k. 17-20)

Decyzją z dnia 19 marca 2012 roku (...) S.A. w S. przyznała i wypłaciła powódce kwotę 1500 zadośćuczynienia i kwotę 5,74 złotych odszkodowania za uszkodzone zakupy, tytułem roszczeń związanych ze zdarzeniem z dnia 4 lutego 2012 roku.

(decyzja o wypłacie – w załączonych aktach szkodowych)

Decyzją z dnia 9 maja 2012 roku (...) S.A. w S. przyznała i wypłaciła powódce kwotę 6000 zadośćuczynienia, kwotę 200 złotych odszkodowania za uszkodzone okulary oraz kwot 98 złotych tytułem kosztów opieki osób trzecich, tytułem roszczeń związanych ze zdarzeniem z dnia 4 lutego 2012 roku.

(decyzja o wypłacie – w załączonych aktach szkodowych)

Decyzją z dnia 23 maja 2012 roku (...) S.A. w S. przyznała i wypłaciła powódce kwotę 5500 tytułem zadośćuczynienia. Łącznie wypłacono 13.000 zł.

(decyzja o wypłacie – w załączonych aktach szkodowych)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz dokumentach w formie elektronicznej, załączonej przez pozwanego (akta szkodowe). Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleniu stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Roszczenie J. P. (1) ostatecznie było skierowane do (...) Spółki Akcyjnej w S. – ubezpieczyciela podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie w należytym stanie ulicy (...) w miejscowości Z. – miejsca, w którym powódka doznała urazów ciała. Ta kwestia nie była sporna pomiędzy stronami.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi art. 445 § 1 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia. W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9,

poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy uznać, że świadczenie wypłacone powódce przez pozwanego dobrowolnie, w ocenie Sadu, w pełni zaspokoilo jej roszczenia o zadośćuczynienie. Biorąc pod uwagę doznane przez powódkę w wypadku obrażenia Sąd uznał za adekwatne zadośćuczynienie w wysokości 13 000 złotych, które zostało jej wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego. Wprawdzie doznane przez J. P. (1) obrażenia z pewnością skutkowały powstaniem cierpień natury fizycznej i psychicznej to jednak brak było podstaw aby uznać, iż zasądzenie na jej rzecz dalszej kwoty zadośćuczynienia było uzasadnione. Rozmiar i charakter doznanych obrażeń powódki nie pozwala na zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie przekraczającej kwotę wypłaconą już przez pozwanego. Zważyć należy, iż powódka w wyniku wypadku z dnia 4 lutego 2012 roku doznała jedynie stłuczenia ze skręceniem kręgosłupa szyjnego, stłuczenia okolic biodra i uda prawego i stłuczenia głowy bez utraty świadomości, których następstwem były dolegliwości bólowe powódki, zawroty głowy i ograniczenie ruchów skrętnych kręgosłupa. W ocenie Sądu doznane obrażenia nie były na tyle poważne aby spowodować duże ograniczenia funkcjonowania w życiu codziennym, powódka nie wykazała także aby odczuwała jakiegokolwiek dolegliwości związane z wypadkiem, a także aby musiała zażywać leki. Wobec powyższego należało uznać, że kwota 13.000 złotych jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez nią krzywdy.

Pełnomocnik powódki, pomimo ciężaru dowodu, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, których przeprowadzenie pozwoliłoby na ustalenie czy J. P. (2) w ogóle doznała z powodu wypadku trwałego uszczerbku na zdrowiu, a także czy zdarzenie to wywołało w jej stanie zdrowia tak daleko idące konsekwencje, które uzasadniałyby uwzględnienie jej żądania ponad wypłaconą już kwotę. Wobec wyrażonego przez stronę pozwaną wprost zarzutu i kwestionowania wysokości uszczerbku na zdrowiu powódki oraz kwestionowania podstaw wypłaty dalszego zadośćuczynienia, strona powodowa winna była przeprowadzić postępowanie dowodowe w tym zakresie. Nie zgłoszono jednak na tę okoliczność żadnego dowodu. Zabrakło przede wszystkim wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Również brak wniosku o przesłuchanie powódki skutkowało tym, iż nie było możliwości oceny rodzaju i czasu trwania skutków doznanych obrażeń. Brak było także dokumentów dotyczących leczenia powódki, nie wskazano nawet w jakiej placówce służby zdrowia leczyla się powódka. Podkreślić należy, że w niniejszym postępowaniu rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według zasad ogólnych wynikających z art. 6 k.c. i 232 zdanie pierwsze k.p.c. Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do drugiego z cytowanych przepisów strony są obowiązane wskazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tak więc to strona powodowa miała obowiązek przedstawić sądowi twierdzenia o faktach, które mają uzasadniać jej żądanie, zaś pozwany wypowiedzieć się co do tych faktów, a nadto przedstawić własne twierdzenia na uzasadnienie podniesionych przez nią zarzutów. Podkreślić trzeba, iż obecnie sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom udowadniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Aktualnie rzeczą Sądu jest jedynie kontrolowanie czy strony prawidłowo wypełniają swoje kontradiktoryjne obowiązki. Całkowicie należy podzielić stanowisko K. K. w monografii "Dowodzenie w procesie cywilnym", Komentarz do przepisów Kodeksu

Postępowania Cywilnego uwzględniający nowelizację z 2000 roku (Wydawnictwo Zrzeszenia (...), karta 32), gdzie stwierdził, iż sąd nie ma obowiązku uzupełniania materiału dowodowego, ani nawet wyjaśniania czegokolwiek z urzędu i zarządzania w tym celu dochodzeń. Po wyczerpaniu przez strony wniosków dowodowych sąd nie musi już oceniać czy sprawa została dostatecznie wyjaśniona do ostatecznego rozstrzygnięcia. W procesie kontradiktoryjnym sąd nie zbiera już samodzielnie materiału dowodowego, ani nie nakazuje z urzędu uzupełniania lub powtarzania postępowania dowodowego. Przepis art. 232 zdanie drugie kpc stwarza sądowi jedynie możliwość dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę, który należy traktować jako wyjątek od zasady wskazanej w zdaniu pierwszym przepisu, dopuszczalny jedynie w zupełnie szczególnych wypadkach. Nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu ich obowiązków. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 1998 roku, II CKN 656/97 (OSNC 1998, zeszyt 12, poz.208), w którym wypowiedział się, iż przewidziane w art. 232 kpc uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu z urzędu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy. W sytuacji gdy powódka w toku całego procesu aktywnie podnosiła, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała uszczerbku na zdrowiu w stopniu określonym w opinii lekarzy orzeczników strony pozwanej, Sąd nie miał podstaw aby dopuścić dowód z opinii biegłego z urzędu. Kluczową kwestią w niniejszej sprawie było ustalenie dokładnego zakresu obrażeń doznanych przez powódkę w wyniku wypadku z dnia 4 lutego 2012 roku, oraz jego następstw w postaci wysokości uszczerbku na zdrowiu. W tej mierze, materiał dowodowy opiera się jedynie na dokumentach załączonych przez powódkę oraz pozwanego w odpowiedzi na pozew. Należy przy tym wskazać, iż załączone przez pozwanego akta szkodowe nie zawierały dokumentów medycznych, w tym historii leczenia powódki. Mimo tego powódka nie zdecydowała się na powołanie biegłego sądowego i poddanie się badaniu lekarskiemu podczas którego w obiektywny sposób określono by wysokość uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała w wyniku wypadku z dnia 4 lutego 2012 roku. Ponadto strona powodowa w swoich twierdzeniach opierała się wyłącznie na dokumentach w postaci protokołów z badania powódki w toku postępowania likwidacyjnego. Podnosiła przy tym, iż określony przez lekarzy orzeczników, działających na zlecenie pozwanego, stopień uszczerbku na zdrowiu, stanowi podstaw do określenia przez Sąd należnego jej zadośćuczynienia. Zważyć jednak należy, iż co prawda określony w tym dokumencie procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki pozwolił pozwanemu na wypłatę zadośćuczynienia w łącznej kwocie 13.000 złotych, jednakże Sąd nie miał wiedzy jaka tabela miała zastosowanie przy określaniu uszczerbku na zdrowiu powódki w toku postępowania likwidacyjnego. Nie wyjaśniono także czy uszczerbek na zdrowiu powódki miał charakter trwały czy długotrwały. W tym zakresie przedstawiony formularz badania posługuje się oznaczeniami, symbolami, co do których nie zostało wyjaśnione co oznaczają ((...), (...), A1, 10A3, (...)). Zatem brak jest podstaw aby tabela zastosowana przez lekarzy orzeczników strony pozwanej miała zastosowanie w niniejszej sprawie i nie może być traktowana jako dowód z opinii biegłego sądowego i w konsekwencji nie może pociągać skutków mu przypisanych. Ponadto stopień uszczerbku określony w toku postępowania likwidacyjnego nie może być utożsamiany z oceną procentową stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynikającą z rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974). Natomiast może służyć jedynie do zastosowania wewnętrznego pozwanego Towarzystwa w przypadku określenia stopnia uszczerbku na zdrowiu w prowadzonym postępowaniu likwidacyjnym. Załączona do pozwu kopia orzeczenia jest jedynie dokumentem prywatnym i wywołuje jedynie skutki wskazane w art. 245 k.p.c., uwzględniając stanowisko prezentowane przez pozwanego w materii, do której ów dokument się odnosi. Podkreślić należy, że jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/2011). W przedmiotowej sprawie strona powodowa powinna wykazać, iż wskazywany przez nią stopień uszczerbku na zdrowiu w wysokości 16% istotnie zachodzi. W tej sytuacji dokument załączony do pozwu znajdujący się na kartach 13-20 w postaci protokołów z badania przez lekarzy orzeczników może być postrzegany wyłącznie jako dokument prywatny w przyjętych w procesie cywilnym regułach postępowania dowodowego w ramach postępowania toczącego się przed polskim sądem powszechnym. W związku z tym, przy zajmowanym przez pozwanego stanowisku procesowym, dokument ów nie mógł służyć celowi jak chciała tego powódka. Wywody i stwierdzenia zawarte w tym

dokumencie prywatnym należy traktować wyłącznie jako stanowisko powódki, jej twierdzenia o okolicznościach, do których owa ekspertyza się odnosi. Należy wskazać, że pozwany dokonał wypłaty przyjmując łącznie 10%, a nie 16% uszczerbku ustalonego w oparciu o swoją tabelę. Należy także podkreślić, że pełnomocnik powódki była pouczona o prawach i obowiązkach w procesie (k. 45), jest pracownikiem jednego z ubezpieczycieli, mimo to nie złożyła żadnych wniosków dowodowych osobowych (świadkowie, powódka- w tym ostatnim zakresie wskazując, że nie wnosi o to z uwagi na stan zdrowia powódki, która winna unikać stresów- k. 6), ani dokumentacji medycznej oraz wniosku o biegłego/ biegłych, bazując wyłącznie na ustaleniach orzeczników pozwanego. Jak wskazano, taki stan postępowania dowodowego uniemożliwił sądowi zweryfikowanie wypłaconego dotąd zadośćuczynienia, tzn. ustalenia, aby należna była dalsza kwota zadośćuczynienia, ponad wypłaconą 13.000 zł.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd oddalił powództwo, jako nie udowodnione co do zasady.

Powódka przegrała proces w całości. W rezultacie, przy zastosowaniu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, powódka winna uiścić na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (§6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349), oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa. Sąd jednak, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, odstąpił od tej zasady i o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 102 kpc. Zgodnie z jego brzmieniem w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ze względu na stan majątkowy i sytuację życiową i zdrowotną powódki oraz jej wiek Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążył powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego (pkt 2 sentencji wyroku).